

ΚΑΠΟΤΕ.... ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ– Καστέλια-Κάνιανη 10-2

Πολλές μπορεί να ήταν οι καθημερινές μας παιδικές δραστηριότητες, αυθόρμητες και αυτοσχέδιες τις περισσότερες φορές μέσα στην καθημερινότητά μας, αλλά μία ήταν πάντα αυστηρά χρονικά καθορισμένη: «η μπάλα», το ποδόσφαιρο που κάθε Σάββατο απόγευμα παίζαμε στο γήπεδο.

Τα καλύτερα «πόδια» της εποχής μου ήταν ο Δημήτρης ο Χριστόπουλος και ο Χρήστος ο Μερμύρης. Ο Χρήστος, δεν ήταν μόνο καλός παίκτης αλλά και άριστος μαθητής (ο πρώτος που πήρε τελικό βαθμό "9" από τον Γεωργίου!) που δύσκολα παρατούσε το διάβασμα για το παιχνίδι. Συχνά όμως ο δαίμονας μας έβαζε να παίζουμε έξω από το σπίτι του, με τέρμα τη μάντρα του Τράικου, ή να κατηφορίζουμε προς το προαύλιο της εκκλησίας χτυπώντας επιδεικτικά τη μπάλα σε μια ύστατη προσπάθεια ξεσηκωμού του. Και τότε μόνο δεν άντεχε τον πειρασμό, παρατούσε προσωρινά το διάβασμα και ενσωματωνόταν στην ομάδα μας. Αλλά κάθε Σάββατο απόγευμα ξέραμε πως θα ήταν μαζί μας. Τον περιμέναμε απελπισμένα μέχρι να τελειώσει και την τελευταία σελίδα και του φωνάζαμε κάθε τόσο, παίζοντας σουτάκια για να περάσει η ώρα. «Έρχομαι, έρχομαι» διαβεβαίωνε συνέχεια και μόνο όταν είχε ολοκληρώσει τη μελέτη του έβγαине με εκείνο το ηγετικό ύφος και χτυπώντας τα χέρια του με μια χαρακτηριστική χειρονομία διέταζε «εμπρός, πάμε!».

Το παιχνίδι του Σαββάτου γινόταν πάντα στο γήπεδο και πολλές φορές συμμετείχαν και μεγαλύτεροι, όπως ο Αποστόλης ο Χριστόπουλος και ο Βασίλης ο Κολίγας, ασυναγώνιστοι παίχτες και οι δύο τους. Ηγούνταν των δύο ομάδων των «μικρών» και τις περισσότερες φορές μονομαχούσαν. Δύσκολα κάποιος από εμάς (πλην του Χρήστου και του Δημήτρη) μπορούσε να κόψει τη χειμαρρώδη ορμή τους που περνούσαν με άνεση τη μπάλα μέσα από τα πόδια μας για να ανακράξουν περίχαροι σε λίγο» «γκοοοοολ!» και να μας αναγκάζουν να σκύβουμε ταπεινωτικά το κεφάλι.

Τα καλοκαίρια η ομάδα μας ενδυνάμωνε με τη συμμετοχή των φίλων από την Αθήνα, τη Λαμία, τον Ορχομενό. Βέβαια πολύ σπάνια τύχαινε να είμαστε όλοι μαζί, κάτι που δεν επέτρεπε και ο ίδιος ο χώρος του γηπέδου με τις περιορισμένες του δυνατότητες. Αρκετές ήταν και οι φορές που συμμετείχε ο μικρός Πάνος Κουνούπης από τη Λάρισα, «το ταλέντο» όπως τον είχαμε ονοματίσει χάρη στις δεξιότητες του ικανότητες. Εμείς κοντεύαμε να τελειώσουμε το σχολείο και ο Πάνος, που ήταν μόλις στην πρώτη τάξη όταν πρωτοεμφανίστηκε, «μας έπαιζε» το ίδιο άνετα με τους μεγάλους. Κάποια καλοκαίρια είχε γράψει ιστορία.

Προσωπικά δεν ήμουν από τους καλύτερους παίκτες και για το λόγο αυτό συνήθως έκανα τον τερματοφύλακα («έμπαινα τέρμα» όπως λέγαμε). Το ρόλο αυτό εκπλήρωναν μόνο οι χειρότεροι παίκτες. Για να αποδείξω ότι κάτι κι εγώ άξιζα, είχα βάλει τα δυνατά μου να γίνω όσο καλύτερος μπορούσα σε αυτό τον ατιμωτικό ρόλο. Ήταν η εποχή που η ΑΕΚ μεσουρανούσε με τους Παπαϊωάννου, Μπάγεβιτς, Αρδίζογλου και τερματοφύλακα το Στεργιούδα και προσπαθούσα ο άμοιρος να μοιάσω του μεγάλου γκολκίπερ. Και ως ένα βαθμό θα μπορούσα να πω ότι τα είχα καταφέρει αρκετά καλά. Είχα πιστέψει αρκετά στην αξία μου μέχρι κάποιο οδυνηρό και ταπεινωτικό «ντέρμπι» με τα παιδιά από τα Καστέλια. Ταπεινωτικό όχι μόνο για μένα, αλλά για όλη την ομάδα που πήρε μέρος.

Τα γυμνασιόπαιδα συνήθιζαν να διοργανώνουν αγώνες με τους Καστελιώτες μιας και τα χωριά μας είχαν πάντα άριστη μεταξύ τους σχέση. Εκεί περίμεναν οι κάτοικοι του χωριού μας την «ανταπόκριση» του ΚΤΕΛ για τη Λαμία, εκεί ψώνιζαν ότι δεν έβρισκαν στα δικά μας μαγαζιά κι εκεί επισκέπτονταν πολλούς συγγενείς τους με καταγωγή την Κάνιανη. Ήταν λοιπόν (και ευτυχώς είναι ακόμη) ένας γόνιμος χώρος για την ανάπτυξη ανθρώπινων σχέσεων, τόσο των μεγάλων, όσο και των μικρών. Έτσι, κάθε φορά που ανακοινωνόταν σε μας τους μικρότερους κάποιος αγώνας με το διπλανό χωριό, γινόταν άμεσα η σύσταση της ομάδας κι άρχιζαν εντατικές προπονήσεις.

Το μεγάλο ντέρμπι – και το τελευταίο που θυμάμαι – ήταν νομίζω το 1979. Το πρώτο παιχνίδι έγινε στην έδρα μας και χάσαμε αξιοπρεπώς κάπου στο 5-7. Αναμφίβολα, τα Καστέλια είχαν πολύ καλύτερη ομάδα. Κι αυτό χάρη σε δύο βασικά πλεονεκτήματα: το μεγάλο γήπεδο και την πληθώρα παικτών. Το γήπεδό τους ήταν σχεδόν διπλάσιο από το δικό μας (μετά πολύ καιρό το μεγάλωσε ο Καραγιαννόπουλος με το γκρέιτερ). Επίσης, όντας αρκετά μεγαλύτερο χωριό, ήταν εύκολο να γίνεται η κατάλληλη επιλογή παικτών και να διακρίνονται εύκολα, όταν εμείς ακόμη προσπαθούσαμε να συμπληρώσουμε ομάδα. Δεν τους ήταν λοιπόν και τόσο δύσκολο να μας νικήσουν, κάτι που άλλωστε το περιμέναμε. Αλλά αυτό δεν είχε καμία σημασία. Ο αγώνας μετρούσε.

Όμως μετά την ήττα μας αυτή, θελήσαμε να πάρουμε τα αίματά μας πίσω. Το οριακό 5-7 μας έδινε την πεποίθηση ότι ναι, με λίγη παραπάνω προσπάθεια, ήταν δυνατό να νιώσουμε κι εμείς τη χαρά της νίκης, παρότι θα παίζαμε εκτός έδρας. Το είχαμε πάρει τόσο ζεστά που σκοτωνόμασταν στις προπονήσεις. «Θα νικήσουμε, θα νικήσουμε!» λέγαμε κάθε τόσο για να το πιστέψουμε και οι ίδιοι. Οι ρόλοι είχαν καθοριστεί με αυστηρότητα και ασφαλώς εγώ στο δίχτυ. Τη θέση του αρχηγού πήρε ο Σιδέρης που ήταν και ο μεγαλύτερος σε εκείνη τη σύνθεση γιατί μάλλον δε θα μπορούσε να συμμετάσχει ο Δημήτρης.

Εφόσον λοιπόν καταφέραμε μετά βίας να φτιάξουμε μια αξιοπρεπή σε αριθμό ποδοσφαιρική ομάδα, μαζεύοντας ακόμη και τους πλέον άσχετους, κατηφορίσαμε για το διπλανό χωριό. Ένας κόμπος έσφιγγε την καρδιά μας, γιατί, όσο και να μη θέλαμε να το πιστέψουμε, γνωρίζαμε εξ' αρχής το αποτέλεσμα. Πώς θα αντιμετωπίζαμε τα άγρια γιουχαΐσματα των μικρών θεατών, το ειρωνικό βλέμμα των συμπαικτών μας, το απαξιωτικό των μεγαλύτερων; Βαδίζαμε σιωπηλοί και σκυθρωποί λες και πηγαίναμε σε κηδεία. Όλος ο ενθουσιασμός των προηγούμενων ημερών είχε χαθεί μονομιάς μπρος στο άμεσο αντάμωμα με τη σκληρή πραγματικότητα.

Το μεγαλύτερο σοκ δεχτήκαμε εμείς οι μικρότεροι όταν φτάσαμε στο χώρο του γηπέδου. Δεν ήταν γήπεδο αυτό, ήταν σωστό Γουέμπλεϊ. Το δικό μας

μπροστά σε αυτό ήταν όπως τα σημερινά 5x5. Κατά τη διάρκεια του αγώνα ο Σιδέρης έτρεχε πάνω κάτω πανικόβλητος, προσπαθώντας ταυτόχρονα να μας οργανώσει που βρισκόμασταν τελείως έξω απ' τα νερά μας, αλλά δεν άργησε και πολύ το πρώτο γκολ. Εκείνο που δεν περιμέναμε ήταν η βροχή που διαδέχτηκε το πρώτο, και τα ειρωνικότατα «μπράβο Στεργιούδα!» κάθε τόσο του Σιδέρη. Στο δεύτερο ημίχρονο με αλλάζει και παίρνει τη θέση μου, χωρίς να μπορέσει όμως να αντιστρέψει την πορεία του πεπρωμένου μας. Δέχτηκε και αυτός πάμπολλα τέρματα και τότε μόνο σταμάτησε το αυστηρό βλέμμα του απέναντί μου.

Το αποτέλεσμα εκείνου του αγώνα ήταν 10-2, οδυνηρότατο κι ατιμωτικό στη μνήμη μας για καιρό όπως η βέργα του δασκάλου. Αλλά δεν έμεινε ως τέτοιο μόνο στη δική μας μνήμη, αλλά και των υπολοίπων και για καιρό νιώθαμε κάποια σχετική αμηχανία αντικρίζοντας τους αντιπάλους μας. Τα δύο τέρματα που καταφέραμε ήταν τελικά η πικρή παρηγοριά μας όταν ακούγαμε το ειρωνικό «ε, βάλατε τουλάχιστον κι εσείς δύο γκολ!». Με αυτή τη βαριά ήττα στην πλάτη μας πήραμε τότε το δρόμο της επιστροφής και η ανάβαση της «μεγάλης κατηφόρας» μας φάνηκε για πρώτη φορά εξαιρετικά κουραστική. «Τι έγινε;» ακούγαμε να ρωτούν όταν φτάσαμε, κάποιοι με αγωνία, κάποιοι πάλι αδιάφορα. «Χάσαμε». «Χάσαμε».

Όμως ο πανδαμάτωρ χρόνος όχι μόνο γιατρεύει τις πληγές, αλλά και μετατρέπει πολλές φορές τα δυσάρεστα σε ευχάριστα. «Να ξαναγινόμασταν πάλι πιτσιρίκοι» που έλεγε και ο Κοινούσης και ας χάναμε 20-0 σε ανάλογους αγώνες. Η ομορφιά αυτών των παιδικών χρόνων τελικά λάμπει μετά από πάρα πολλά χρόνια. Και το καλό είναι πως τουλάχιστον διατηρείται.

Συνεχίζεται.....